

TÁBOR 2022

Je neděle, den po návratu z tábora a já se probouzím po 14hodinovém spánku. Nejdřív chvilku tápu, kde to jsem, že mě nebudí kytarový budíček nebo vrzání drátěných postelí mých spolubydlících. Otvírám oči a místo středového sloupu naší 5 desítky ověšeného hygienickými taštičkami a kapsáři vidím svůj pokoj a stále ještě nevybalený kufr. Hlavou se mi honí myšlenky na uplynulých 14 dní a já neodolám, беру do ruky deník a začínám si sepisovat ty největší táborové perličky, které by neměly upadnout v zapomnění.

Začalo to příjezdem 17. července. Tábořiště nám předali Sedmičkáři a my se začaly s nadšením ubytovávat v prostorných S10. Hned během prvních pár hodin jsme zjistily 3 zásadní informace - naše tábořiště je krásné, není tu vůbec žádný signál a celými dvěma týdny nás budou provázet indiánští náčelníci. Z absence signálu měli nejspíš někteří z nás smíšené pocity. Ve výsledku se ale většina z nás spíše těšila na to, že si po celém roce budou moct odpočinout od sociálních sítí, volání a e-mailů. Jedinou možnou komunikací se tak pro nás staly dopisy. Kdo nezažil, nikdy nejspíš nepochopí tu radost, když se vrátí auto z pošty a my na nástupu uslyšíme, že jeden z hromady dopisů, které kuchaři přivezli, je právě pro nás. V prvních pár dnech jsme si zvykaly na táborový režim a na přírodu okolo nás, před kterou člověk nemohl nikam utéct. Na voňavý les, louku, sluníčko a neveliký, ale osvěžující potok jsme si zvykly velmi rychle. I se slimáky, žabičkami, motýly a nočními zvuky od jelenů jsme se staly kamarády. Ale ten hmyz... Tolik vos pohromadě jsem snad nikdy neviděla. Obzvláště u kuchyně začaly být vosí nálety po pár dnech už téměř nesnesitelné. Nakonec jsme ale nad vosami zvítězily Istivým plánem - šťávu a sladký čaj ve várnících, které jim chutnaly nejvíc, jsme vyměnily za čistou vodu a po zbytek tábora už tak byl od vos skoro pokoj.

Téměř celých 14 dní bylo počasí tematické - slunce a vedro jak v prériích divokého západu. Naše indiánské kmeny hrdinně válčily s kovboji, učily se lovit bizony, vysílat kouřové signály, vyrobily si vlastní indiánská trika a lapače snů na odehnání nočních můr. U toho jsme se oslovovaly indiánskými jmény, která byla v některých případech opravdu vyvedená. Na to vše dohlížela naše vedoucí tábora Draski zvaná Nízký Žebřík.

O zajištění všech základních lidských potřeb jsme se samozřejmě musely postarat samy. A tak jsme zjistily, že pokud nenasekáme dostatek dřeva, kuchyně nebude mít čím zatopit a tím pádem nebudeme mít co jíst. A pokud neshodíme soušku a nenasbíráme dostatek chrastí, nebudeme se moct večer hřát u táboráků. A ne vždy byly tyto úkoly snadné. Při shazování soušky málem vypustilo duši téměř 15 členů vedení. O to větší ale pak byla společná radost, když strom konečně spadl dolů.

Týden, během kterého jsme stihly zahrát spoustu her, zazpívat hromadu písní, napsat řadu dopisů a zneškodnit pár přepadnic z Trojlístku, kterým se bohužel povedlo při přepadu rozbořit co se dalo, utekl jako voda a nastal týden druhý. Ten jsme zahájily výletem. Světlušky svou část výletu ušly s úsměvem na tváři, lesem se linul líbezný zpěv a

prozkoumaly jsme každou žabičku, která se nám připlétla do cesty. V noci jsme usínaly na náměstíčku pod širým nebem. Stejně tak i skautky se před spaním kochaly oblohou plnou hvězd, jen o pár kilometrů dál. Na jejich dvoudenním put'áku se zastavily u rybníka, kde si s chutí zařádily a aspoň chvíli unikly šílenému vedru.

Další den dopoledne jsme se všechny šťastně sešly v táboře, kde světlušky zrovna dojídaly lahodnou „snídani skoro do spacáku“, kterou si samy připravily. Od úterý už pak pokračoval téměř klasický táborový režim. Na rozdíl od prvního týdne jsme ale měly spoustu návštěv. O první z nich se postarali nějaká „NPCčka z Prahy“, která náš tábor (nebo spíš naše maličkosti) zaujaly natolik, že se rozhodli přijít podívat až k nám na náměstíčko pod záminkou, že potřebují vodu. Nakonec se ale z žádosti o vodu vyvrbila žádost o „společný pofel“. Nebyli zlí, jen už od pohledu nevypadali, že by měli se skautingem cokoliv společného. Slušně jsme jim tedy vysvětlily, že máme vlastní nabitý program a že na „felení“ v něm momentálně nezbývá prostor. Kluci odpověděli: „Ok, chill, v pohodě,“ a odešli. Netrvalo to ale dlouho a Pražáci se za námi přišli podívat znovu. Tentokrát si ale k návštěvě zvolili dost pozdní noční hodinu. Naštěstí se ale rozhodli, že pouze v klidu nakráčí do tábora a začnou si povídat s hlídkou a následně i s povolanými vedoucími. Bohužel pro ně, ani tentokrát jsme o jejich společnost neprojevíly zájem, a tak se smutkem odešli. Následující dny už jsme je neviděly... Snad si s sebou do Prahy odvezli dostatečný zážitek.

O pánskou společnost jsme v druhém týdnu opravdu neměly nouzi. Ve středu už jsme cítily v kostech, že nadcházející noc nejspíš nebude úplně poklidná. A opravdu - 4 ostrovečtí přeпадníci byli v noci nalezeni už na louce, kde se převalovali přímo před zraky našich podrádkyň. Za drzost a pokus o vykradení našeho vzácného zásobáku byli po právu potrestáni a zmučeni. Chlapce, který se nevzdal ani po slimákovi v pupíku vyhláujeme vítězem přepadu.

Po tomto nočním incidentu znělo čtvrtěční heslo dne „Přijely nějaký NPCčka“. Tento den byl dále ve znamení závěrečné etapovky, rautu a následně skvěle užití diskotéky, do které se se svými tanečními kreacemi zapojili i Boby s Hynkem. Ti byli tento večer ve velmi dobré náladě, jelikož dostali geniální nápad a rozhodli se vlastnoručně přesunout zásobák nad odpadovku pro případ, že by nás v noci znova někdo přepadl. Vytvořili tak vynikající past. Spousta z nás ale v přeпад tu noc nevěřila. Přeci jen - byla už předposlední noc a přeпад byl včera. O to větší bylo naše překvapení, když se 3 Sedmičkáři po diskotékové noci opravdu ukázali. Z toho, že na ně v zásobáku místo dobrot čekala jen díra se shnilými zbytky, jsme pak měly upřímnou radost. Chudákům přeпадníkům tak nevyšel jejich plán a místo „lupu“, který si chtěli z tábora odnést, dostali kečup do vlasů a do kapuce. Bránili se ale velice statečně. Roky zvedání a zabíjení těžkých kůlů na staváku byly znát. Tímto byly naše noční zážitky ukončeny.

Za zmínku jistě stojí, že ty nejdovážnější z nás si během tábora splnily zkoušku odvahy a bolesti a svou statečnost prokázaly také světlušky, které si splnily zkoušku Třech kapek rosy. A Tuli s Plamošem se podařilo získat zkoušku ze všech největší - Tři

orlí pera. Mohutným potleskem jsme na konci tábora pogratalovaly také Xeničce a Vlčici, které po celý tábor tvrdě dřely a splnily tak podmínky všech indiánských zkoušek. Uznání a pochvalu si ale bezesporu zaslouží všechny účastnice tábora za všechny malé i větší úspěchy, a hlavně snahu vytvořit v našem táboře co nejpříjemnější atmosféru.

Za triumf tohoto tábora považujeme i námi postavenou latru, která po své první uživatelce dostala jméno Katedrála sv. Anny. Její stavba a následně i její používání se stalo ke konci tábora naprosto nevyhnutelnou záležitostí. V původních latrách už totiž jednoduše došlo místo...

No, a jak vlastně dopadlo celotáborové zápolení našich indiánských kmenů? Nejlepší indiánské schopnosti prokázal kmen . Na druhém místě se umístil kmen , na třetím a krásné čtvrté místo obsadil kmen . Po zakopání válečné sekery za svůj zápal a statečnost získal každý kmen pěkné odměny.

Poslední večer jsme se sešly u druhého slavnostního táborového ohně. Rozezněly se struny kytar a my si naposledy zazpívaly naše oblíbené písně a vyřvaly si hlasivky u Žihyného povedeného Bon Čiky Bon. Báječný večer jsme zakončily zpěvem skautské večerky a kruhem přátelství. Od táboráku se někteří vraceli až pozdě v noci. Teplo slavnostního ohně se jen těžko opouští.

Den odjezdu byl jediný propršený. Jakoby i počasí smutnilo ze skutečnosti, že musíme místo, kde jsme strávily nádherných 14 dní, zase na rok opustit. Děkuji všem účastníkům za další letní dobrodružství a dva týdny plné smíchu a úsměvů. A příkládám přání, abychom následující skautský rok prožily ve stejné pohodě, v jaké proběhl náš letošní indiánský tábor!

Zapsala Elfi